

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

צעירי אגודת חב"ד

יש חדש

האזינו לסיומי המסכת

המנהג החסידי לערוך ב'תשעת הימים' סיומי מסכת, כדי להוסיף שמחה של מצווה המותרת בימים האלה, מתקיים גם ברשתות הרדיו. ברשת מורשת של קול ישראל (105, 104.8): ביום שישי ב'30:13, במוצאי שבת ב'15:23, בימים א'ד ב'19:20 וביום חמישי ב'14:30. בקול חי (93 ו'92.8): ביום שישי ר"ח אב ב'12:45, במוצ"ש ב'21:45, בימים א'ד ב'20:45, ביום שישי ח' באב בשעה 13:45, ובתשעה באב בתכנית מיוחדת מ'13:15 עד 15:00. בקול ברמה (92.1, 105.7, 104.3): בכל יום בשעה 15:05 וביום שישי בשעה 8:10.

נסיעה לאוהלים

לקראת ח"י באלול, יום הולדתם של הבעש"ט ובעל התניא, מתארגנת נסיעה קבוצתית לצינוניהם שבאוקראינה. בשבת קודש פרשת תבוא ישבתו במוז'בוז', בסמיכות לאוהל הבעש"ט, ואת הסליחות הראשונות יאמרו בבית מדרשו. במהלך המסע יפקדו גם את ציוני המגיד ממזריטש, רבי לוי-יצחק מברדיצ'ב ועוד. פרטים בטל' 02-5410100.

סוד תיקון האכילה

הגב' אסתר מונוביץ מגישה עוד ערכת קלפים ייחודית - בסוד תיקון האכילה (על-פי שיטת הרמב"ם), דרך סודות לשון הקודש. טל' 054-5419719.

זמני השבוע

נירוק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
7:48	8:28	7:46	7:32
8:50	9:32	8:39	8:29

פרקי אבות: פרק ב'

שיחת השבוע הוא גיליון לכל יהודי, המופץ בכל רחבי הארץ והעולם. נוסד בשנת תשמ"ז (1986) בידי הרב יוסף-יצחק אהרונוב

עורך: מנחם ברוד

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שלחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000

טל' 073-2480711 • פקס' 03-9606169

www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

מודעות: טל' 053-3166532, דוא"ל: m3166532@gmail.com

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

הציפייה לחזור לנורמליות

כמעט אלפיים שנות גלות הרחיקו אותנו ממשמעותו של בית המקדש, ממקומו המרכזי בהוויה היהודית ומהיותו הלב הפועם של החיים היהודיים

אור לעולם כולו. דגם המקדש במפעלי אלת"א מערכות

אנו מרבים להתפלל על בניין בית המקדש, שרים "ייבנה המקדש", מתאבלים על חורבן המקדש, ומסיימים דרשות באיחולים לבניין המקדש; אבל האם אנו באמת חשים בחסרונו? האומנם אנחנו קולטים את משמעותו האמיתית בחיי האומה והפרט?

שוו בנפשכם אדם שאינו יכול לבלוע אוכל, ומקבל את תזונתו בעירוי או בהזנה ישירות לקיבתו. ככל שיחלוף הזמן הוא עלול לשכוח לגמרי את חוויית האכילה, ואף לראות בה סדרה של פעולות מייגעות ומיותרות - קיצוץ, בישול, אפייה, הגשה, לעיסה, בליעה. מי צריך את כל זה, כשאפשר להזרים את המזון בדחיסת מזרק אחת ודיי...?

- "לראות את פני ה' אלוֹקֵיךָ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה". חז"ל אומרים: "כשם שבא לראות, כך בא לראות". כלומר, כשם שיהודי בא למקדש כדי להראות את עצמו לפני האלוקים, כך בא לראות "את פני ה' אלוֹקֵיךָ" - לראות את פני השכינה.

המשנה מתארת את עשרת הניסים שהיו מתחוללים תדיר בבית המקדש. כל עולה לרגל היה רואה את חוקי הטבע משתנים. הוא לא היה נזקק לאמונה - הדברים היו גלויים לעיניו. הכול היו רואים את השכינה האלוֹקית שורה בבית המקדש, ביטוי להשראת השכינה בעם ישראל, וממנו הייתה האורה יוצאת לכל העולם כולו. אנו מצפים ומייחלים לבניין בית המקדש, משום שאז "ותחזינה עינינו" בשוכו של הקב"ה לציין.

מרכז לעולם כולו

בית המקדש יהיה מרכז של אור לעולם כולו, כדברי הנביא: "כִּי בִיְיָ בֵּית תְּפִלָּה יִקְרָא לְכָל הָעַמִּים". חז"ל אמרו שלו היו הגויים יודעים כמה ברכה ושפע הם מקבלים מבית המקדש, הם היו מקיפים אותו בשרשרת אנושית חיה כדי להגן עליו. בית המקדש יהיה מרכז הקדושה והאמונה של האנושות כולה.

לכן אנחנו אבלים בימים האלה, ימי החורבן והגלות, עוסקים בתודעת המקדש ומייחלים ליום שייבנה על-ידי משיח צדקנו, בגאולה הקרובה.

אולי זה בדיוק מה שקרה לנו - כמעט אלפיים שנות גלות הרחיקו אותנו ממשמעותו של בית המקדש, ממקומו המרכזי בהוויה היהודית, מהיותו הלב הפועם של החיים היהודיים, מהקדושה ששרתה בו ומהאור שקרן ממנו לעולם כולו.

מקום הגילוי

חשיבותו של בית המקדש נובעת בראש ובראשונה מהמצוות הרבות הקשורות בו. בהעדר בית המקדש, חיי התורה והמצוות שלנו חלקיים מאוד וחסרים. מקובל לדבר על תרי"ג מצוות, אבל בימינו אפשר לקיים רק כשליש משש-מאות ושלוש-עשרה המצוות. מרבית המצוות האחרות יכולות להתקיים רק סביב בית המקדש.

השאיפה לבניין המקדש נובעת קודם כול מן הרצון להיות יהודים שלמים. היהדות איננה תפילין ושבת בלבד, אלא גם קרבן התמיד וקטורת הסמים, לחם הפנים ומנורת המאור. על כל אלה אנחנו יכולים עכשיו רק ללמוד ולחלום. ומכיוון שהתורה היא תורת חיים, תורה שצריכה להיות מיושמת בתוך המציאות, אנחנו מחכים ומצפים להתממשותה המלאה, בבניין המקדש.

בית המקדש איננו רק מקום לעבודת הבורא, אלא הוא המקום שבו הקב"ה שוכן ומתגלה לעמו. אחת ממצוות התורה היא העלייה לרגל

עיר מקלט של כלל ישראל

מעלת בעלי תשובה

זו משמעות ה'גרים' שצריכים להתווסף על-די הגלות - בירור ניצוצות הקדושה שנפלו במקומות בלתי-רצויים. יהודי נדרש להעלות לקדושה את דברי הרשות ואת הבריאה הגשמית והחומרית שאיתה הוא בא במגע. כאשר הוא משתמש בגשמיות כדי לנצל את כוחה ללימוד תורה, הוא מברר את הניצוצות ו'מוסיף גרים'.

מלכתחילה היה צריך ללכת בדרך של צדיקים, ההולכים בדרך הישר ומושכים את הניצוצות אליהם, אולם לאחר שבני ישראל חטאו עליהם להשיג את התכלית שבעבודת בעלי תשובה, שמהפכים את הזדונות לזכויות. עם זה, יש יתרון מיוחד לעבודת בעלי התשובה, שבכוחם להגיע גם לניצוצות שנפלו למעמקי הרוע ולגאול גם אותם, ולכן "מקום שבעלי תשובה עומדין, צדיקים גמורים אינם עומדין".

(שיחות קודש תשל"ד, כרך ב, עמ' 349)

אמרת השבוע

דור שכולו חייב

פעם אחת התבטא האדמו"ר הזקן מסדיגורה: "הייתי שמח לו היה המשיח מתגלה בדור שכולו חייב".

התפלאו הנוכחים למשמע הדברים ופנו אל אחיו של האדמו"ר, רבי מנחם-נחום משטפנשט, והוא הסביר:

"כאשר יהודי זוכה לרוב טוב ושפע, הוא מתבטא ואומר: איני יודע במה זכיתי לכל הטוב הזה, והלוא זה לא מגיע לי. זאת אומרת שהוא מרגיש 'חייב'. ואילו אם פוקדות אותו צרות לא עלינו, הוא נאנח ואומר: מה חטאתי ומה פשעתי שמגיעים לי ייסורים כאלה. היינו שהוא מרגיש 'זכאי'. על כך אמר הרבי, שהוא ישמח אם המשיח יבוא בדור שבו יהודים יזכו לרוב שפע, עד שירגישו 'חייבים' לפני הקב"ה".

פתגם חסידי

"דוד המלך אומר: 'איך נשיר את שיר?' - איך אנחנו יכולים לשיר ולשמוח בשעה ש'ה' על אדמת נכר' - השכינה שרויה בגלות" (רבי ישראל מרוז'ין)

בגלות עם ישראל שני עניינים: הגלות הצילה את עם ישראל מעונש חמור יותר, ועם זה, הגלות היא עונש קשה והשכינה אינה שוכנת בתוכנו בגלוי, כפי שהיה בזמן בית המקדש.

תוספת גרים

ואולם התורה היא תורת חסד, ואין לה עניין בעונש לשם עונש. מכאן שגם בגלות יש עניין חיובי, כדברי הגמרא: "לא הגלה הקב"ה את ישראל לבין האומות אלא כדי שיתוספו עליהם גרים". החושך עצמו נועד להשגת יתרון אור.

תכלית זו הטמונה בגלות - "שיתוספו עליהם גרים" - קשורה למהותה של הגלות. עם ישראל נדרש להאיר את העולם כולו, וללקט את ניצוצות הקדושה הפזורים בו. כאשר בני ישראל התנהגו כראוי, הקדושה שקרנה מהם משכה אליה את הניצוצות. כך היה בימי שלמה המלך, שאפילו מלכת שבא באה ממרחקים כדי להתבשם מחכמתו. אולם כאשר חטאו בני ישראל לא הייתה להם ברירה אלא להתפזר בעולם וללקט את ניצוצות הקדושה.

בפרשת מסעי מופיע הציווי על הקמת עיר מקלט, שאליה הוגלה מי שרצח נפש בשגגה. למעשה, הראשון שהוגלה היה אדם הראשון, שחטא בעץ הדעת וגורש מגן העדן. חטאו דומה להורג נפש, שכן בגללו ירדה מיתה לעולם, ועונשו היה גלות.

עיר המקלט נועדה לשתי מטרות: הגנה על ההורג מפני נקמת גואל הדם, וכפרה על החטא. גם הרחוקת אדם הראשון מגן עדן הגנה עליו מפני 'גואל הדם' - יצר הרע, שלא יוסיף להחטיאו, וכמו-כן כפרה על חטאו.

תכלית הגלות

אדם הראשון נברא יחידי, ומכאן למדו חז"ל שכל יהודי הוא עולם מלא, ולכל יחיד השפעה על הכלל ועל הנעשה בעולם כולו. לפי זה הרעיון של 'עיר מקלט' קיים וקשור לא רק ליחיד, אלא גם לכלל ישראל.

'עיר המקלט' של כלל ישראל היא הגלות, כנאמר: "מפני חטאינו גלינו מארצנו". כשם שעיר המקלט יש בה הגנה לצד כפרה, גם

מן המעיין

ערי מקלט | מאת הרב אליעזר ברוך, רב כרמי יוסף

מילים קולטות

"את שש ערי המקלט אשר תתנו... ועליהם תתנו ארבעים ושתים עיר" (במדבר לה, ו). "שש ערי המקלט" הן שש המילים שבפסוק "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד", שבהן צריך אדם מישראל למצוא מקלט בטוח לרוחו הנבוכה בכל עת ובכל רגע. "ועליהם תתנו ארבעים ושתים עיר" - אלה ארבעים ושתים המילים שבפרשת 'ואהבת' בקריאת שמע, שעליהן האדם משעבד את כולו לעבודת ה'.

(אוהב ישראל)

מקום מיוחד

רוצח, שהרג נפש אפילו בשוגג, בדין שלא יהיה לו מקום, כי אין מקום לרוצח בעולמו של הקב"ה. לכן היה צריך להפריש מקום מיוחד לרוצחים, שיוכל לקלוט אותם.

(חידושי רי"ם)

צער הגלות כצער המיתה

למה נצטוו לשלח מכה נפש בשגגה מעירו ולהושיבו בעיר מקלט? כי צער הגלות שקול כמעט כצער המיתה. בגלות אדם נפרד מאוהביו ומארץ מולדתו, ושוכן כל ימיו עם זרים.

(ספר החינוך)

חינה כללית

"וישב בה עד מות הכהן הגדול" (במדבר לה, כה).

הכוהן הגדול היה הסמכות העליונה, ובמידה מסויימת אף עליונה מזו של המלך. בשעה שמת כוהן גדול ומשחו אחר במקומו, נהגו כמנהג מלכים והיו מכריזים על חנינה כללית.

(אברבנאל)

לקח באחדות ישראל

לפנינו לקח ולימוד נפלאים באחדות ישראל: שני קצוות אלה שבעם ישראל, הכוהן הגדול ומכה נפש בשגגה, תלויים זה בזה, עד שהתורה תלתה את כפרתו של מכה נפש בכוהן גדול.

(לקוטי שיחות)

מצוות תמידיות

"שש ערי מקלט תהיינה לכם" (במדבר לה, ג). שש מצוות חיוניות תמידיות, ואלו הן: להאמין בה'; שלא להאמין בזולתו; לייחדו; לאהבה אותו; ליראה אותו; שלא לתור אחר מחשבת הלב וראיית העיניים. סימנן: "שש ערי מקלט תהיינה לכם".

(ספר החינוך)

כנגד ששת ימי המעשה

המצוות התמידיות משמשות 'ערי מקלט' מ'גואל הדם', שהוא יצר הרע המתגבר על האדם תמיד. יש שש מצוות דווקא, כי עיקר הזהירות צריכה להיות בששת ימי המעשה, שאז האדם עסוק בענייני העולם.

(הרבי מליובאוויטש)

התלבטות והחלטה

"אני לא מסוגלת לעזוב את אבי", אמרה קלייר לבעלה.

"אין לך ברירה!", השיב לה בלחשיה. "אם נישאר עמו, גורלנו יהיה מוות ודאי. מוטב שנציל לפחות את עצמנו".

זה היה בניסן תש"ג, אפריל 1943. הם - האב יחזקאל, בתו קלייר ובעלה פיליפ - ישבו צפופים ברכבת בקר שעשתה את דרכה לאושוויץ. קודם לכן שהו במחנה הריכוז דוסיין, ליד העיר מכלן שבבלגיה. כעת החליט השטן הנאצי שהגיעה העת להעבירם להשמדה.

ביום הנסיעה תקפה את האב מעין קדחת. הוא להט מחום והיה שבר כלי. בן ארבעים וארבע היה, אך כוחו לא עמד לו. קלייר רצתה קודם כול להבטיח שיהיה איתם ברכבת. זה לא היה פשוט, כי עלפי מספרו הסיודרי היה עליו לעלות לקרון הראשון, בעוד הם נועדו לעלות לקרון השלישי. היא נתנה את טבעת הנישואין שלה לאסיר שהסכים להחליף את מקומו עם אביה, וכך היו יחד בקרון.

הקרון היה סגור ואפל. הפתח היחיד היה חריץ מלבני, בגודל ראש של בהמה, ועליו סורגים. רוח חלשה חדרה מהחלון וסיפקה מעט חמצן ליהודים המצטופפים בקרון.

הם ידעו כי יעד הנסיעה הוא מחנה ההשמדה, ולכן החליטו כי מוטב להסתכן בקפיצה מהרכבת הדוהרת מלהגיע אל המשרפות. כמה מהאסירים ניסרו את הסורגים, ופפעם לפעם ניסו כמה מהם את מזלם וקפצו מהרכבת.

ואולם מצבו של האב הידרדר מאוד. הוא שכב על רצפת הקרון חלוש וחסר כוחות. בתו ניסתה לדבר אליו ולא זכתה לתגובה. "אנחנו חייבים לקפוץ בטרם נחצה את הגבול לגרמניה", אמר פיליפ לאשתו. "שם מסוכן מדי לקפוץ".

מאבק איתנים התחולל בליבה. מוחה אמר לה שהצדק עם בעלה, אולם ליבה לא הניח לה לנטוש את אביה. "קפצי, אני מפציר בך!", הוסיף בעלה לדבר אליה. הרכבת התקרבה אל הגבול הגרמני.

קלייר חשה מותשת. היא ניסתה לעצום את עיניה ולנמנם. פתאום התעוררה ואמרה לבעלה בהחלטיות: "החלטתי, נקפוץ! אם אתמהמה אפילו דקה, אני שוב עלולה לשנות

את דעתי. אני רוצה לקפוץ ראשונה, לפניך. אם לא - אני חוששת שלא ימצא בי הכוח לעשות זאת". השניים ניגשו אל החלון. קלייר שלחה באביה מבט פרידה אחרון.

"אחזי בפתח החלון והחליקי באיטיות לאורך הדופן, עד שתגיעי לנקודת החיבור שבין הקרונות", הסביר לה

בעלה. "אחריך תקפצי כשידייך מגוננות על ראשך".

אילו היה משהו אומר לה שתוכל להשתחל מחלון רכבת הדוהרת במהירות של 80 קמ"ש, לעסוק בלוליינות מחוץ לדופן הקרון ולקפוץ אל תוך החושך - הוא היה נשמע לה הזוי לגמרי. אבל באותו לילה עשתה

זאת וקפצה.

היא הוטחה בקרקע בחבטה עזה, והתגלגלה כשהיא נחבלת וסופגת מהלומות עזות, עד שסוף־סוף נבלמה. עוד כמה רגעים נותרה על הקרקע, מכווצת ורועדת מאימה, ואז העזה לפקוח את עיניה וראתה את הרכבת מתרחקת.

אבל איפה בעלה? היא קוראת בשמו ואין מענה. היא הולכת קדימה ואחורה, בוכה וצועקת, ופתאום היא רואה אותו רץ לעברה. איזה אושר! הם ניצלו!

עלפי הנתונים שנאספו לאחר מכן התברר כי שלושימאות יהודים קפצו מהרכבת. שבעים וחמישה מתוכם נהרגו, חמישים נפצעו והוחזרו למחנה הריכוז, והשאר ניצלו.

המלחמה נסתיימה. השניים היגרו לדרום אמריקה וכעבור כמה שנים עלו ארצה. יום אחד, בשנת תשכ"ג (1963), טיילו קלייר ובעלה בתל אביב, ופתאום היא חשה מגע בכתפה. היא הסתובבה, וראתה לנגד עיניה אישה בגיל העמידה. "האם את לא מכירה אותי?", שאלה האישה הזרה בהתרגשות. "עשרים שנה אני מחפשת אותך כדי לספר לך משהו".

בני הזוג והאישה התיישבו בפניה שקטה והאישה החלה לספר: "עשרים שנה אני מחפשת אחרייך, כדי להעביר לך מסר מאביך!". צמרמורת אחזה בקלייר. בבת אחת צפו היכרונות ורגשות האשמה שליוו אותה במשך שנים, על שהותירה את אביה מאחור בקרון הרכבת הנוסעת לאושוויץ.

"הייתי במחנה מכלן בבלגיה, ונסעתי אתכם בקרון הרכבת שהובילה אותנו לאושוויץ", סיפרה האישה. "הייתי סמוכה לאביך, בשעה ששכב על ערש דוויי על רצפת הקרון. זמן מה קודם שהגענו למחנה ההשמדה אביך התעורר וחיפש אותך. אמרתי לו שקפצת עם בעלך מהרכבת עוד בהיותנו בשטח בלגיה.

אביך שתק כמה רגעים, ואחריך אמר לי: 'אני רוצה לבקש ממך בקשה אחת. אנא ממך, בתום המלחמה הנוראה הזאת חפשי את בתי בכל העולם. מסרי לה שאני מאושר מאוד מהחלטתה לקפוץ מן הרכבת. זו הייתה הבחירה הנכונה בעבורה. היא לא יכלה לנהוג בדרך טובה מזו'.

אביך, הוסיפה האישה ואמרה לקלייר, נפטר בקרון הרכבת עוד בטרם הגיעה לאושוויץ. אני ניצלתי ומאז אני מחפשת אותך, ועכשיו מצאתי".

(עלפי ספרה של קלייר פרוביזור-שיפר)

לומדים גאולה

מאת מנחם ברוד

בן רגע יבוא

תורת החסידות קושרת בין גלות עם ישראל כולו ובין הגלות הפרטית, של כל אחד ואחד מאיתנו, הגלות שבתוך נפשו. גם הגאולה הפרטית, כשאדם גואל את נפשו מבלי הגוף והנפש הבהמית, נחשבת חלק מהעשייה להבאת הגאולה הכללית.

רבות עסקו גדולי החסידות בשאלה למה הגלות הזאת ארוכה כליך. רבנו הזקן מסביר (לקוטי תורה מסות פו,א): הבית השני נחרב בגלל שנאת חינום. לכן גלות זו, שהיא תיקון שנאת חינום, נמשכת זמן רב, שכן שנאת חינום אינה נחשבת בעיני האדם גרועה כליך, מפני שנדמה לו ששנאתו לחברו היא בגלל סיבה מוצדקת. צריכים זמן רב לבירור שנאה זו ולתיקונה. כמשל הפסולת הדקה, שכדי לבררה דרוש זמן רב מבירור הפסולת הגסה, שניכר לכול שפסולת היא.

עוד הסבר (מאמרי אדמו"ר הזקן הקצרים, עמ' תקלט): סיבת איחור הגלות היא - מפני שעדיין לא נשלמו הבירורים, ובמשך הזמן חוטאים ישראל עוד, ועל כן מתעכבת הגאולה וחוזרת ומתעכבת. לכן מצאנו זמנים רבים שהיו בבחינת 'קץ', ובכל זאת לא זכינו שתבוא אז הגאולה.

להימנע מהבושה

גדולי החסידות דיברו רבות על הצורך להתכונן לקראת הגאולה הקרובה. אמר רבנו הזקן: אם אנחנו סובלים שנים רבות כליך מה'רגע קטון עזובתיך', מי יוכל לתאר את העילוי של ה"ברחמים גדולים אקבצך". אדמו"ר הריי"צ כותב (היום יום יח בסיוון): "בזמן הזה דעקבא דמשיחא ממש, חובה על כל יהודי לדרוש בטובת זולתו, בין זקן בין צעיר, ולעוררו לתשובה, למען שלא ייצא חס ושלום מכלל ישראל שיזכו, בעזרת השם יתברך, לגאולה שלמה".

ועוד אמר (ספר השיחות תש"ב עמ' 85): בספרים מבואר שהעונש הגדול ביותר בגיהנום הוא הבושה. גם כשיבוא משיח תהיה בושה גדולה מאוד על העדר העבודה עכשיו. אמנם גם אחרי ביאת המשיח תהיה עבודה, אבל תשובה, תיקון על העבר - לא יהיה שייך אז.

בעיצומה של מלחמת העולם השנייה כתב כ"ק אדמו"ר הריי"צ: "העת הזאת היא מועד הגאולה עליידי משיח צדקנו, והייסורים הבאים עלינו - חבלי משיח הם. שובה ישראל עד ה' אלתיך, והכן את עצמך ואת בני ביתך לקבל פני משיח צדקנו, הבא בקרוב ממש" (היום יום טו בטבת).

הלכה מהפלת הצאר

מלמד חסידי אחד למד עם תלמידיו את דברי הגמרא "יהא מונח עד שיבוא אליהו". שאל אחד התלמידים: הלא אליהו הוא עד אחד? השיב המלמד: כשיבוא אליהו תאיר האמת בעולם, ומי שטוען עכשיו טענת שקר, יצק שהאמת עם בעל דינו.

כשהתחוללה המהפכה הקומוניסטית ברוסיה, בשנת תרע"ז, אמר המשפיע ר' שמואל גרונום: אם דבר גדול כזה נעשה לעינינו, שהשליכו את הצאר הצורך ניקולאי מכיסאו הרם, ודאי יכול להיות שנקום בוקר אחד ונקרא בעיתונים שמשיח צדקנו בא!

מסופר כי חסיד אחד התאונן לפני אדמו"ר ה'צמח צדק' על מצבו הרוחני ושאל: "במה נלך לקבל את פני משיח צדקנו?". אמר לו הרבי: "אין מה לפחד, רבי עקיבא לא ילך לקראת משיח בלי ציפורניו". היו הדברים סתומים בעיני החסיד, והוא שאל את זקני החסידים. פירשו החסידים שגם אם אותו חסיד הוא בבחינת 'ציפורניים' מנשמתו של רבי עקיבא, הרי כשרבי עקיבא ילך לקבלת פני משיח הוא ילך בכל ציור הקומה שלו, וממילא ייטול עמו גם את ה'ציפורן'.

איך מצלמים גאולה?

בימות המשיח, עלפי מדרשי חז"ל, ולהנחיל בתודעה שהקשיים שלנו מובילים ליעד הסופי של הגאולה. אם כל אחד ואחת מאיתנו יוסיפו מעשה טוב, נוכל להביא את העולם לגאולתו".

אנשים עוצרים ברחוב

אחד השחקנים הבולטים בסדרת הסרטונים של 'הדתון' הוא **עודד מנסטר**. "לפני כארבע שנים הכרתי את עודד, שחקן ישראלי, מפיק ומורה בבית הספר למשחק", אומר הרב ביסטריצקי. "הוא נבחר להיות הפרונטור של עולם המושגים היהודי לציבור הרחב".

מאז שובץ לתפקיד השתתף עודד ביותר מעשרים וחמישה סרטוני מצוות. "מעבר לעבודה המקצועית עודד מתחבר מאוד לתכנים והוא שותף אמיתי לשליחות להנגיש את המצוות לציבור הרחב. הוא תמיד מספר לנו בשמחה שאנשים עוצרים אותו ברחוב ואומרים לו 'היי, בזכותך למדתי להניח תפילין' וכדומה".

מזוזה בהרים

לצד סרטוני המצוות (שבהם צפו עד היום יותר ממיליון צופים) הפיק הרב ביסטריצקי עשר חוברות 'הדתון', מודריך עכשווי לחיים יהודיים. החוברות האלה תורגמו לשמונה שפות. כמרכן בהוצאת 'לדורות' שבבעלותו יצאו לאור יותר

אריה אימתני לועס גבעולי חציר. טנקים נהפכים למתקני שעשועים. נכים מקפלים את כיסאות הגלגלים. אישה עיוורת מתחילה לראות. בית המקדש מתנוסס לתפארה. והשיא: צילום אווירי של בית עלמין שבו נפטרים קמים לתחייה, משפשפים עיניים, מוהיכים, ומתחילים לצעוד לעבר קרוביהם הנרגשים.

כאשר הרב **שמואל ביסטריצקי** (33) החליט להפיק סרטון על הגאולה, במסגרת 'ערוץ יהדותון' שהוא עומד בראשו, הייתה לו התלבטות קשה. איך מצליחים להעביר בסרטון של עשר דקות את רעיון הגאולה? עד כה הפיק עשרים ושישה סרטונים על מצוות ונושאים כמו תפילין, מזוזה, קידוש, הבלדה, טלית, הפרשת חלה, תפילת הדרך וחגים, שם תמיד יש מה לצלם ומה להראות. אבל איך מראים גאולה?

שלוש שנות עבודה

צוות מקצועי ישב על המדוכה חודשים רבים. "התסריט נכתב במשך שנה וחצי, והצילומים נמשכו כעשרה חודשים", מספר הרב ביסטריצקי. "בסך הכול עבדנו על הסרטון קרוב לשלוש שנים".

לבסוף נמצאה הנוסחה המשלבת מושגים של ימות המשיח עם נימה הומוריסטית: "עשינו ניסיון לחבר בין העולם שלנו לתמונת העולם

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

'שלום' לפני התפילה

שאלה: האם קודם תפילת שחרית מותר לאדם לברך את חברו בשלום?

תשובה: משהגיע זמן התפילה (מעלות השחר) ועד אחרי שיתפלל תפילת שמונה עשרה, אסור לאדם ללכת לבית חברו (ויש אוסרים אפילו לחדר המיוחד לחברו, ואף למקומו בבית הכנסת), אם כוונתו רק לכבדו בהקבלת פניו, ואפילו בלי לומר לחברו מאומה, וכל שכן לדרוש בשלומו.

אמנם אם דרוש לו להגיע לבית חברו מסיבה אחרת, כגון שהוא צריך לראות דבר מה או לקחת משם משהו, וכמוכרן אם פוגש את חברו ברחוב או בכל מקום אחר, מותר לברכו ב'בוקר טוב' וכיוצא בזה, אבל לא באמירת 'שלום' או 'שלום עליכם' (כי שמו של הקב"ה 'שלום'). אם הקדים חברו ואמר לו 'שלום עליכם', מותר לו להשיב 'עליכם

שלום'. ואם כבר אמר מקצת ברכות השחר, אפשר להקל ולהתיר הקדמת שלום לחברו.

בעיקרון אין להשכים גם לבית אביו או רבו. אך אם עלולה להיות בזה פגיעה בכבודם, מותר ללכת לקבל את פניהם (ואפילו לנמל התעופה), למען כבוד ה' וכבוד התורה. לכן נהגו ללכת לבית החתן לפני התפילה וללוותו לבית הכנסת, וכן להיכנס לבית האבל לנחמו, וכן להיפרד מחבר העומד לפני נסיעה.

עלפי זוהרה, אין לאדם לברך את חברו כלל לפני התפילה. אמנם אם יש חשש לעלבון או לפגיעה כלשהי בכבוד אורח או בעל שמחה - אין להחמיר בזה.

ועדיין כל האמור ללא אמירת 'שלום'. ובכל אלה טוב שיאמר מקצת ברכות השחר וקריאת שמע קודם לכן.

מקורות: ברכות יד.א. זוהר ח"ג קצב. שו"ע או"ח סי' פט ט"ב, ונו"כ. שו"ע אדה"ז ס"ג. פסקי תשובות ס"ק יא"ג.

הרב ביסטריצקי ועודד מנסטר. יהדות בסרטונים

ממאה ספרים, במגוון תחומים. ובכל זאת, עיסוקו המרכזי הוא היותו שליח חב"ד בסביון, שבה הוא מתגורר בשנתיים האחרונות.

אופי פעילותו, עם רעייתו וילדיהם, מתמקד בביקורי בית, בערבי נשים, בפעילות עם ילדים, בקביעת מזוזות ועוד. "בכל יום שישי אנחנו עוברים ביישוב ומחלקים חלות לשבת", הוא מספר. אופי התושבים ביישוב היוקרתי מאתגר אותו בכל פעם מחדש. "לפעמים זה יהודי שטס לעסקים בסינגפור ומתעניין באוכל כשר, או יהודי שנמצא בהרים באיטליה ומבקש הדרכה לקביעת מזוזה בדירה שבה הוא שוהה. אנחנו כתובת לכל עניין יהודי".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411
Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444
www.ohelchabad.org

מבט לאחרי הימים

הספר שמסביר בלשון בהירה את חשיבות האמונה בביאת המשיח, מהי הגאולה, מה יעשה המשיח, כיצד יתגלה, ומה יקרה עם הופעתו
368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1:718-6041020

לקרוא בשקיקה

שני כרכים של 'צדיקים למופת', מסיפורי המופת של 'שיחת השבוע' **סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל העדות**
סיפורים שנוטעים יראת שמים, אמונת צדיקים ומידות טובות

להזמנות: טל' 1:718-6041020

